

EURÓPAI PARLAMENT

2004

2009

Plenárisülés-dokumentum

VÉGLEGES
2005/0197(INI)

2005.06.20.

JELENTÉS

az euróra és a Gazdasági és Monetáris Unióra vonatkozó információs és kommunikációs stratégia megvalósításáról
(2005/2078(INI))

Gazdasági és Monetáris Bizottság

Előadó: Jules Maaten

PR_INI

TARTALOM

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSI INDÍTVÁNYA	3
EXPLANATORY STATEMENT	10
ELJÁRÁS	15

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSI INDÍTVÁNYA

az euróra és a Gazdasági és Monetáris Unióra vonatkozó információs és kommunikációs stratégia megvalósításáról (2005/2078(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett közleményére az euróról és a Gazdasági és Monetáris Unióról szóló információs és kommunikációs stratégia megvalósításáról (COM(2004)0552),
 - tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz, a Régiók Bizottságához és az Európai Központi Bankhoz intézett közleményére – Első jelentés az euróövezet jövőbeni bővítésének gyakorlati előkészületeiről (COM(2004)0748),
 - tekintettel 2000. június 16-i álláspontjaira¹ az euró bevezetésével kapcsolatos rendelkezésekről,
 - tekintettel 2000. július 6-i állásfoglalására² az euróról és a Gazdasági és Monetáris Unióról (EMU) szóló információs és kommunikációs stratégia 2002-ig történő megvalósításáról,
 - tekintettel 2001. július 4-i állásfoglalására a gazdasági szereplőket az euróra történő áttérésben segítő eszközökről³,
 - tekintettel eljárási szabályzatának 45. cikkére,
 - tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésére (A6-0197/2005),
- A. mivel hatéves fennállását követően az EMU elérésére és az euró bevezetésére irányuló projektet általában nagyon sikeresnek tekintik,
- B. mivel az eurónak a nemzetközi pénzpiacokon elfoglalt kedvező helyzete, az euróban történő kereskedelmi számlakibocsátás folyamatosan növekvő mértéke és a nemzeti banki tartalékok világszerte növekvő mértékű dollárról euróra történő átváltása megerősíti ezt,
- C. mivel a közös valuta és az ahhoz kapcsolódó eszközök – az egységes monetáris politika és a gazdaságpolitikák megerősített összehangolása – előnyeit (a történelmi mélységű kamatok miatt rendelkezésre álló olcsóbb finanszírozás, az árak középtávon árcsökkenéshez vezető átláthatósága, az euróövezeten belül az átváltási

¹ HL C 67, 2001.3.1., 324. o.

² HL C 121, 2001.4.24., 459. o.

³ HL C 65 E, 2002.3.14., 162. o.

árfolyamkockázat megszűnése, az EU-n belüli kereskedelem és utazás könnyebbé válása, nyomásgyakorlás a tagállamokra stabilitás-orientált fiskális politika végrehajtására) ebben a szakaszban komolyan nem lehet megkérdőjelezni,

- D. mivel ugyanakkor az európai közvélemény bizonyos részeinek kedvezőtlen a benyomása az euróról, különösen azokban a tagállamokban, ahol a nemzeti valutát az euróval szemben magas árfolyamon rögzítették; mivel az Eurobarometer közvélemény-kutatásai azt mutatják, hogy ez a tendencia erősödik, hiszen a közös valuta támogatottsága az euróövezeten belül közvetlenül az áttérést megelőzően 68%-os volt, közvetlenül azt követően 75%-os, és 66%-os 2004 első félévében; mivel a svédországi és dániai népszavazás kedvezőtlen eredménye szintén bizonyítja az európai közvélemény közös valutával szembeni szkeptikusságának létezését; mivel az új tagállamokban végzett közvélemény-kutatások szintén bizonyos mértékű szkepticizmust tükröznek az euró átvételével szemben, amelyet elsősorban a vonatkozó tájékoztatás hiánya okoz,
- E. mivel az Eurobarometer mennyiségi felmérései mellett fontos lenne minőségi felmérések végzése is abból a célból, hogy feltárják a polgárok euróhoz való hozzáállásának mélyebb okait; mivel csak alapos beszélgetések során derülhet fény a valódi okokra, amiért a bizonyos csoportok tagjai elutasítják az eurót és szkeptikusak a gazdasági és monetáris unióval szemben, és mivel csak ez a módszer célravezető célzott információs stratégiák esetében, amelyek tekintetében az érintett tagállam és a tájékoztatásért felelős nemzeti tisztviselők határoznak az (euroszeptikus) társadalmi csoportok kiválasztásáról,
- F. mivel az ipari tapasztalatot és az „értékesítés utáni marketinggel” kapcsolatos médiatanulmányok eredményeit alkalmazni lehet egy üzenet fontosságának megerősítésére még az euró bevezetése után is; mivel nem csak az fontos, hogy az euró bevezetéséig megnyerjék az emberek bizalmát, de az euró bevezetése után meg is kell erősíteni ezt a bizalmat azokban, akik meg vannak győződve döntésük helyességéről, illetve formálni kell véleményüket tájékoztató üzenetek és események által,
- G. mivel az euróról és az EMU-ról szóló koherens, ambiciózus és hosszú távú kommunikációs stratégia szükséges a közös valuta támogatása, a múltban elkövetett hibák elkerülése és az új belépők számára zökkenőmentes átmenet biztosítása érdekében; mivel a Bizottság és az Európai Központi Bank (EKB), az Európai Parlament demokratikus felügyelete alatt és a tagállamok pénzügyi hatóságaival együtt az e stratégia sikeréért felelős legfontosabb testületek,
- H. mivel az új tagállamokban közép-, illetve hosszú távon elkerülhetetlen az euróövezetnél valamivel magasabb infláció, függetlenül az euró bevezetésétől – mivel még mindig jelentős és tartós különbségek vannak az árszintek között – és a felzárkózás összetett jelenségétől,
- I. mivel az európai demokratikus folyamat összefüggésében a hatékonyság végett minden európai témára irányuló információs és kommunikációs politikának illeszkednie kell az Európai Unió általános információs és kommunikációs

stratégiájába, és így összefüggő módon kell megmutatnia a polgároknak azt, hogy az Unió miért jár előnyökkel mindennapi életükben,

1. üdvözi az EMU által nyújtott előnyöket, mint például az árstabilitás, a csökkentett tranzakciós költségek, az árak jobb átláthatósága az euróvezetén belül, csökkent ármozgás a nemzetközi pénzpiacokon, valamint védelem a külső sokkhatások ellen, kiemelkedően alacsony kamatlábak, alacsony jelzálogkamatok és könnyebb utazás; támogatja az eurót mint az európai integráció kifejező jelképét és olyan eszközt, amely közelebb hozhatja az európai polgárokat az Unió által támogatott eszményekhez,
2. megállapítja, hogy az euró bizonyos polgárok között egyértelműen népszerűtlen; úgy véli, hogy ez ellentétben áll azzal a ténnyel, hogy az euró lehet, hogy a valaha elindított legsikeresebb európai projekt; úgy véli, hogy a közös valuta kommunikációs prioritás marad az EU számára; meg van győződve arról, hogy az euró és az EMU előnyeit – árstabilitás, alacsony jelzálogkamatok, könnyebb utazás, védelem az átváltási árfolyam ingadozás és a külső sokk ellen – továbbra is népszerűsíteni és alaposan magyarázni kell a közvéleménynek; úgy véli, hogy különös hangsúlyt kell fektetni az európai polgárok, a fogyasztók és a kis- és középvállalkozások (KKV-k) folyamatos tájékoztatására és friss információkkal való ellátására, mivel ezek nem rendelkeznek megfelelő kapacitással ahhoz, hogy azonnal átálljanak az euróban folytatott tranzakciókra;
3. meggyőződése, hogy az euróra és az EMU-ra vonatkozó kampánynak a kisvárosokra és a távoli régiókra kell koncentrálni, ahol még ma is korlátozott a közvélemény tájékoztatása; úgy véli, hogy – feltéve, hogy az egyes tagállamok is így kívánják – fenn kell tartani az árak két pénznemben történő feltüntetését (nemzeti valutában és euróban), amíg a polgárok, különösen az ilyen régiókban, teljesen meg nem ismerik a rendszert;
4. úgy ítéli meg, hogy elengedhetetlen, hogy a legbefolyásosabb politikai döntéshozók ne tekintsék befejezettnek az euró-projektet, mivel annak hosszan tartó jó állapota hozzájárul az Unió átfogó fejlődéséhez, és mivel az euró népszerűsége fontos az Európai Alkotmány létrehozó szerződés jövőbeni ratifikálása tekintetében is;
5. támogatja a tagállamok közötti szorosabb gazdaságpolitikai koordinációt, a pénzügyi óvatosság elvét a megreformált, de határozott Stabilitási és Növekedési Paktum határai között; úgy véli, hogy egyrészt az Európai Tanács által 2005 márciusában elvben elfogadott, módosított Stabilitási és Növekedési Paktum, másrészt a bizonyos témákat érintő, vonatkozó közösségi rendeletek a tagállamokban történő egységes végrehajtásuk által hozzájárulnak a tagállamok hosszú távú gazdasági stabilitásához és a lisszaboni stratégia célkitűzéseivel való igazodáshoz;
6. üdvözi a Bizottság legutóbbi jelentését az euróra vonatkozó kommunikációs stratégiájáról, de megállapítja, hogy a hangneme talán túlságosan optimista az uralkodó népszerűtlenséggel szemben; felkéri a Bizottságot, hogy kövesse a legfontosabb kommunikációs céljait és részletezze az elérésükhöz szükséges lépéseket; hangsúlyozza a modern marketingtechnikák intenzívebb alkalmazásának értékét az EMU a közvélemény számára történő népszerűsítésekor, amikor az EMU-t,

az eurót és annak előnyeit vonzó „csomagként” igyekeznek eladni;

7. egyetért a Bizottsággal abban, hogy az információs kampányt a kultúrához, a nyelvhez, az általános közvélekedéshez és a különböző országok polgárait aggasztó kérdésekhez kell igazítani, valamint ahhoz a kérdéshez, hogy az adott ország az euróövezet tagja-e, vagy részévé válik-e rövid időn belül vagy a távolabbi jövőben, vagy az euróövezeten kívül kíván-e maradni;
8. továbbra is támogatja a PRINCE-programot, és felszólít az erre rendelkezésre álló pénzeszközök növelésére; meggyőződése, hogy az Intézményközi Információs Csoport segítségével javítható az euróról szóló intézményközi párbeszéd; figyelmeztet arra, hogy a PRINCE-program alapját alkotó társfinanszírozás komoly problémákhoz vezethet az eurónak az új tagállamokban történő bevezetése során, és késleltetheti az euró bevezetését azokban az új tagállamokban, amelyek nem rendelkeznek a szükséges költségvetési eszközökkel;
9. úgy véli, fontos mérlegelni az eurót nem alkalmazó három régi tagállam – az Egyesült Királyság, Svédország és Dánia – polgárainak aggodalmait, és felkéri a Bizottságot azon tagállamok kormányainak segítségére, amelyek igyekeznek meggyőzni a szkeptikus közvéleményt, amennyiben ezek a kormányok így kívánják;
10. meggyőződése, hogy az Unió közelmúltban történt bővítése jelentős kihívást jelent az EMU és a közös valuta számára; úgy véli, hogy a Bizottságnak arra kell összpontosítania erőfeszítéseit, hogy segítse az új tagállamokat abban, hogy erőteljes információs kampányok által felkészítsék polgáraikat az euró átvételére; amennyiben az ilyen kampány már elkezdődött, ellenőrizni kell a végrehajtását, és rendszeres beszámolókat kell készíteni az euró átvételére vonatkozó nemzeti cselekvési tervek végrehajtásáról;
11. megjegyzi, hogy az áruk két pénznemben történő feltüntetésének követelménye – például az euró bevezetése előtt legalább három hónappal, és a bevezetése után legfeljebb 12 hónappal – először, csökkentheti az emberek félelmét az euró által okozott áremelkedésektől, másodsor, nyomást gyakorolhat a vállalkozásokra és a szolgáltatókra, hogy az euróra való átváltást ne használják ürügyként az áremeléshez; úgy ítéli meg, hogy az áruk két pénznemben történő feltüntetése – nemzeti jogi követelményként, vagy a kereskedelmi kamara önként vállalt magatartási kódexe vagy a gazdasági és társadalmi partnerek közötti megállapodás által – az euróövezet 12 országa közül sokban bizonyította hasznosságát az euró bevezetésekor;
12. felhívja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az új tagállamok közvéleményének az áremelkedéstől való félelmét; meggyőződése, hogy az euróövezet jelenlegi tagjainál látott jogellenes gyakorlatokkal és a túlzott mértékű felkerekítések eseteivel kapcsolatos tapasztalatokat fel kell használni az euróövezet jövőbeni belépőinél is a hasonló magatartások megakadályozása céljából; úgy ítéli meg, hogy az éves infláció és az euró bevezetése által okozott áremelkedés közötti különbséget el kell magyarázni valamennyi tagállam polgárainak;

13. megjegyzi, hogy az új tagállamokban a régi tagállamokhoz képest több pénzügyi művelet készpénz- és nem elektronikus alapú; sürgeti a Bizottságot, a tagállamokat és a nemzeti jegybankokat, hogy az új tagállamok euróra való áttérésének előkészítésénél ezt vegye figyelembe; arra ösztönzi őket, hogy használják fel az áttérést az elektronikus és a kártyával történő fizetések számának növelésére; meggyőződése, hogy a rövid távú kettős pénzforgalom a legjobb módszer új tagállamok sikeres áttéréséhez;
14. meggyőződése, hogy az euróra történt korábbi átálláskor szerzett know-how és legjobb gyakorlatok felhasználhatók az új tagállamok átállása, a következő bővítés, illetve az új felvételt kérő országok felkészítése során;
15. felhívja a Bizottságot, hogy tulajdonítson nagyobb fontosságot a társadalmi partnerekkel folytatott konzultációs eljárásoknak abból a célból, hogy figyelembe vegyék az emberek, illetve főként egyes társadalmi és gazdasági szervezetek igényeit;
16. kiegészítő finanszírozásra szólít fel az eurónak szentelt nemzeti fórum létrehozása tekintetében minden egyes tagállamban, a pénzügyminiszter felügyeletével és szoros együttműködésben a nemzeti jegybankokkal, mivel ez a rendszer korábbi alkalmakkal hasznosnak bizonyult; úgy véli az Uniónak elő kell mozdítani az „ikerintézményi” (twinning) projekteket, amelyek keretében a régi tagállamok segíthetnek a bevált gyakorlatok terjesztésében és a szakértelem átadásában, a pénzügyminisztériumok szintjén és a jegybankokban;
17. felhívja a Bizottságot, hogy ismerje el az Európai Parlament, a nemzeti parlamentek és a regionális és helyi hatóságok aktív szerepvállalásának fontosságát az euróra és az EMU-ra vonatkozó kommunikációs stratégia tervezésében és végrehajtásában; úgy véli, hogy ezen intézmények fellépései demokratikusabb párbeszédet eredményeznek a kommunikációs stratégiáról, amely még inkább tartalmazni fogja az emberek számára lényeges kérdéseket;
18. felkéri az EKB-t, hogy éves jelentésében vagy egy különleges jelentésben végezze el az euró átlagpolgároknak biztosított előnyei – az Európai Parlamentben megvitatandó – éves mennyiségi elemzését, konkrét példákon keresztül bemutatva, hogy az euró használatának milyen pozitív hatása volt az emberek mindennapi életére;
19. kéri a Bizottságot, hogy végezzen különleges közvélemény-kutatást a KKV-k körében egész Európában, a közös valuta ebben az ágazatban való elfogadottságának felmérésére; úgy véli, hogy a KKV-k ilyen, egész Európát érintő felmérése során minden lehetőséget meg kell ragadni annak biztosítására, hogy a KKV-k hozzájárulnak a költségekhez, mivel egy ilyen felmérés – egyes esetekben kiegészítő kérdéscsoportok által – eredményezhet olyan megállapításokat, amelyeket a KKV-k felhasználhatnak a saját üzletpolitikájukban; hangsúlyozza az automatákat működtetők bevonásának fontosságát a kommunikációs és az átállási stratégiában, mivel lényeges szerepük van abban, hogy a polgárok a hétköznapi életben elfogadják az új érméket és bankjegyeket;
20. felhívja a banki ágazatot, hogy üzemeltessenek olyan pénzkidó automatákat, amelyek

– mivel a készpénzes fizetések átlagban nem tesznek ki többet 15-20 eurónál – több alacsony címletkategóriával látják el a fogyasztókat azzal a céllal, hogy csökkentsék a bolttulajdonosok által a pénztárban tartott készpénzösszeget és ezáltal a rablás kockázatát; megjegyzi ezenkívül, hogy így csökken annak a kockázata is, hogy a fogyasztók hamis pénzt kapjanak visszajáróként;

21. kéri a Bizottságot, hogy tegyen közzé az Európai Parlament által megvitatandó elemzést, a forgalomban lévő 500 eurós bankjegyek számának növekedéséről, melyek kibocsátása a gazdasági szereplők részéről megnövekedett keresletnek köszönhetően 2005-ben megduplázódott és 190 millió bankjegyre nőtt; megérti az 500 eurós bankjegy, mint vagyoni letét előnyeit, azonban figyelmeztet az ilyen nagy értékű bankjeggyel együtt járó esetleges kockázatokra a pénzmosás és a bűnözés tekintetében;
22. tudomásul veszi az elektronikus kereskedelmi ügyletek arányának növekedését, és ezért megkérdőjelezi az 500 eurós bankjegy szükségességét, amelyet eredetileg az egyes tagállamokra jellemző fogyasztói szokások figyelembevételére indokolt;
23. sürgeti az EKB-t, hogy tegye közzé a különböző jegybankokhoz érkező, 500 eurós bankjegyek iránti igények megoszlását;
24. sajnálatát fejezi ki a határokon átnyúló, euróban történő kiskereskedelmi fizetések még mindig magas költsége miatt, bár a határokon átnyúló, euróban történő fizetésekről szóló, 2001. december 19-i 2560/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet¹ lényeges csökkentéseket vezetett be a határokon átnyúló normál euró átutalások díjaiban, és támogatja az Egységes Európai Fizetési Térség létrehozását; kéri a Bizottságot, terjesszen elő átfogó jogszabályokat ezen a területen, és ragadja meg a lehetőséget az Unión belüli elektronikus fizetési rendszerek harmonizálására annak érdekében, hogy csökkentsék a költségeket, amelyeket általában a fogyasztók és a KKV-k viselnek; felhívja a figyelmet arra, hogy a rendszer hatékonysága a fogyasztók bizalmára épül, amelynek alapja a fogyasztói jogok elismerése;
25. üdvözlözi, hogy az EKB második generációs bankjegyeken dolgozik; meg van győződve arról, hogy az euró a léptéke miatt különösen sebezhető a pénzhamisítással szemben, és ösztönzi az EKB-t, hogy legyen készenlétben és a bankjegyek új generációjának tervezésekor vegye figyelembe a jelenlegi tapasztalatot; úgy véli, lényeges, hogy az Europol és a tagállamok rendőrségei ezt a kérdést prioritásként kezeljék;
26. hiszi, hogy az euróról szóló intézményközi párbeszédet javítani lehet az Intézményközi Információs Csoporton keresztül; felkéri a Bizottságot, hogy továbbra is küldjön az Európai Parlamentnek negyedévente írásbeli tájékoztatást a PRINCE programról;
27. megerősíti azon a 2005. május 12-én elfogadott, az Európai Unió² tájékoztatási és kommunikációs stratégiájának végrehajtásáról szóló állásfoglalásában kifejtett

¹ HL L 344., 2001.12.28., 13. o.

² Ugyanezen a napon elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0183.

szándékát, hogy elmélyíti a tárgyban folytatott intézményközi együttműködést egy évente megrendezendő vita segítségével, amely alapjául a Bizottság által előterjesztett jelentés szolgálna, és amelybe bevonnák a teljes és részleges hatáskörrel rendelkező bizottságokat és a Tanácsot is;

28. utasítja az elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

EXPLANATORY STATEMENT

I. Introduction

The publication in 2004 by the European Commission of its “Communication on the implementation of an information and communication strategy on the euro and Economic and Monetary Union”, has prompted the European Parliament to inaugurate a wide-ranging debate with all concerned stakeholders on an issue of vital importance for the European project: how to adequately inform European citizens and businesses of the benefits of our single currency, the euro, and its accompanying macroeconomic framework or EMU (Economic and Monetary Union).

The European Parliament has been closely involved in every stage of EMU, from the decision to launch the currency taken in Maastricht in 1992, leading to the 1st of January 1999 when the exchange rates of the participating Member States were irrevocably fixed against the euro and the European Central Bank was created, and finally to the subsequent physical changeover in 2002.

Now, nearly 7 years after the euro’s launch, and in light of the European Commission’s communication, your rapporteur believes that it is high time to evaluate EMU’s successes and failures, to propose solutions and to point the way forward.

II. The euro’s successes

EMU and the euro are the most successful pan-European projects ever. In historical terms it is difficult to find similar instances of building a single currency area in such a limited period of time. This report wishes to reiterate Parliament's wholehearted support for the euro as a powerful driver of European integration as well as a means of reaching the goals of our Union. Not only is the euro a symbol of a common identity and shared values, but it can act as a stimulus to further cohesion by proving that if Member States act together in a decisive manner, citizens can expect to reap widespread and long-lasting benefits.

The euro's success can be measured in many ways:

1. First and foremost, the single monetary policy and the enhanced co-ordination of economic policies that underpin the euro have brought about cheaper finance for all: interest rates are at historically low levels, fostering investment and consumption and resulting in real benefits for consumers, for example through low mortgage rates and cheap loans.
2. Secondly, increased price transparency within the euro area, together with the ECB's firm management of monetary policy, have lead to a stable environment including low inflation (only 2,3% in 2001 and 2002 subsequently), supporting private consumption.
3. In the third place, the euro has brought about improved resilience of the euro-area economies against financial crises. Without the single currency, recent events such as the terrorist attacks of 11 September 2001 in New York and 11 March 2004 in Madrid or the

financial accounting scandals of 2002 would have triggered major turbulences in Europe as a whole and in many euro area economies in particular and would have made national currencies collapse.

4. Fourthly, the elimination of the exchange rate risk within the euro zone has made travel easier within the euro area without the hassle and cost of changing currencies. Travelling outside the euro area is also easier since the euro has become a widely accepted international currency.

5. In the fifth place, raw materials and oil being offered on the world market in US dollars, European consumers benefit from the relatively strong euro compared to the dollar. The positive exchange rate brings about relatively low fuel prices and lower foodstuff prices for the European consumers.

6. Another positive effect of the euro is that it has brought about an increase in trade within the EU. Several studies prove that EMU has had a positive impact on intra-euro area trade, by roughly 10 % on average for all the countries in the eurozone, and up to around 17 % in some countries such as the Netherlands, Spain, Belgium and Austria, since the euro came into being. In addition, the single currency has also contributed to increased trade with the outside world. Since 1999, international trade invoicing in euros has increased considerably.

7. In addition, the euro has gained a high standing in international financial markets, and is taking on an important role as an international reserve currency (from 13,5% of world reserves in 1999 to 19,7% in 2003). Thus, the euro is becoming a preferred vehicle for international investment and borrowing (international securities in euros now rival those in US dollars). In addition, this should strengthen Europe's role in international fora and organisations.

8. Currency integration is also stimulating capital markets' integration inside the EU, triggering structural change in the banking and financial spheres. Cross-border business has increased and consolidation is on the rise. Ultimately more choice and lower prices should trickle down to the average financial services consumer.

9. Last but not least, EMU has created a welcome pressure on Member States to implement stability-oriented fiscal policies. The theory says that the existence of a currency union implies co-ordinated or harmonised fiscal policies, to reduce the risk of 'free-riding' by some Member States to a minimum. Back in 1999, the necessary disciplinary strait-jacket policy-makers came up with was the so-called Stability and Growth Pact. Despite the criticisms that can be levelled at it, it is clear that the Pact still proves its usefulness by improving fiscal discipline. Your rapporteur believes that the revision of the Pact recently agreed by the European Council can only be considered as an improvement if all Member States without exception adhere fully to the new agreement. If the new agreements are disrespected again the credibility of the euro as well as its public image will be permanently damaged.

All these benefits are the result of a very successful introduction strategy from a technical point of view, both in 1999 when the old currencies were converted to the euro, as in 2002 during the physical changeover. The logistical feat of simultaneously introducing banknotes and coins in 12 countries cannot be underestimated. Despite glitches here and there, the

operation was successful, so much so that little thought is given to the implications behind it. Apart from the European Central Bank, the European Commission and Member State governments, stakeholders like SME's consumer organisations, trade unions, employers' organisations etc have contributed to this success. The European Parliament played a pivotal role in providing strong backing to the Commission's efforts, by approving a significant budget for the campaign, and also by being a critical partner in the debate with the Commission and the ECB. More than €200 million of European Commission funds were allocated from 1996 to mid-2002, mainly from the PRINCE programme budget lines. Member States spent much more than this, and the ECB spent €80 million.

III. The euro's problems

Having stated all of this, your rapporteur believes nevertheless that there is room for improvement as far as the communication strategy of the euro is concerned. After a significantly long period of 7 years of euro and EMU it is time to take some distance and analyse our currency framework with objectiveness. This is all the more necessary because the Euro project is by no means over: in fact, promoting the virtues of the euro is an ongoing and everyday exercise; maintaining and improving the credibility and stability of the euro area is a never-ending task that needs constant care and attention. The possible future enlargement of the euro area to new countries merits an in-depth reflection on the way that policy makers should take to avoid the mistakes of the past and on how they can improve previous communication campaigns.

Indeed, it is dispiriting to notice that despite the objective benefits of the euro as described above, and despite the generally smooth changeover that occurred, a certain section of the European public continues to claim to have a negative perception of the euro. And it seems this tendency is on the rise. Baffling as this may be, policy makers, and notably the Commission and Member States' Finance ministries, need to take stock of these perceptions and undertake steps to correct them. Recent Eurobarometer polls show that support for the currency in the euro zone was 68% just before the changeover, 75% just after, and 66% in the first half of 2004.

These polls are reinforced by recent ones conducted in the new Member States, which also reflect an increasing hostility towards the adoption of the euro: only 44% of the population in the new Member States believe that the introduction of the euro will have positive consequences for their country, and 47% is unhappy about the euro replacing their national currency. Needless to say, public opinion in the three pre-enlargement non-euro countries, the UK, Sweden and Denmark, continues to be broadly opposed to the currency union, a fact that was brutally exposed in the negative results of the referenda in Sweden and Denmark.

Amongst a variety of reasons that are not the subject of this report (euroscepticism, nationalism, attachment to national traditions and so forth), one of the main reasons that public perception has been so negative in those Member States that adopted the euro is the feeling that prices increased dramatically after the changeover. The overall effect of the introduction of the euro on inflation is now estimated to have only been 0.2% in 2002. But this very low increase hides a reality that was painfully obvious to the man on the street during 2002 and 2003. Being an average, the figure disguises the enormous price hikes in everyday consumption items such as coffee, vegetables, bread, newspapers, a haircut, local

taxes, including parking meters, and so on. Although inflation around January 2002 was partly caused by bad harvests and other economic factors, it is the contention of your rapporteur that these perceptions were to a large extent compounded by some errors made during the changeover. For example, not enough information was provided to the average consumer on the likely risk that prices of everyday items and services would soar. Citizens were thus taken by surprise. And these impressions linger on for a long period of time. SMEs were also inadequately informed and were insufficiently supplied with enough cash to cope with all the transactions that took place in the first few months. Agreements between central governments and organisations of SME's and, more scandalously, local government to avoid unscrupulous price increases appear not to have worked or only up to a point. Finally, it is now clear that it was a mistake to stop communication campaigns on the euro so early after its physical introduction. More time would have been needed to solidify the euro's image in the public's eye and to swiftly correct the wrong impressions caused by some price increases: albeit being of minor economic importance for the overall economy, they weighed heavily on the average consumers' budget. Therefore this rapporteur proposes the presentation by the ECB of a yearly quantitative analysis of the benefits the euro has brought about for ordinary citizens. This has the added advantage of forcing the EU policy makers to take into account not only macro-economic aspects of the development of the currency but also its effects for ordinary citizens.

Several other benefits of the euro, such as greater price transparency and its effects on competition, will only come if and when governments take the necessary measures in completing the internal market, hopefully in the framework of the Lisbon Strategy.

IV. Proposals for improvement

With this in mind, this report's aim is to try to suggest what is a possible way forward. It does not claim to set out a detailed spending programme on communication campaigns or other details but rather to present the European public with clear political messages and choices, thereby setting the ground for the Commission and the Member States to take up a vigorous defence of the currency.

The single currency remains and should indefinitely remain as a communication priority for the EU. The benefits of the euro and of EMU need to be sold and explained to the public continuously: policy-makers cannot let their guard down. If the euro project is taken for granted, any external shock or political crisis could trigger an attack on the currency union. The euro should not be the scapegoat for others' failures. This is particularly relevant in light of the different referenda currently being held in the EU to ratify the Constitutional Treaty.

Your rapporteur therefore welcomes the Commission's latest report on its communication strategy on the euro but believes that it is excessively optimistic in view of the problems mentioned above. The Commission needs to clarify its key communication targets and to detail the steps needed to achieve them. It should apply more modern 'marketing' techniques and try to sell the euro and its benefits as a global 'package'. For this, it is necessary that the European Parliament continues its strong support of the PRINCE programme and authorises an increase in funds for it.

Special mention is made of the non-euro EU Member States. Specific action plans are needed to help the governments of those Member States to win over their sceptic public opinions. There is ample evidence and research that proves that if the citizens of these countries are properly presented with the objective facts, they will change their minds. However, there has not been enough political willingness from the political authorities, particularly in the UK, Sweden and Denmark, to really market the euro in a credible way. And the same is happening in the new Member States that joined the EU in 2004. Politically, the enlargement is of tremendous significance, though less so in pure macroeconomic terms. That, perhaps, may be the reason why the authorities of those Member States have yet to pay enough attention to a coherent euro communication strategy. None of the 10 new Member States is a member of the eurozone yet but they have no opting-out and will have to adopt the currency sooner or later. The level of awareness about the obligation for new Member States to adopt the euro is worryingly low, since 57 % of the population believes that their country has a choice about adopting the euro. All the more reason for the Commission to concentrate its efforts on helping these countries in their path towards euro adoption, and in particular in allaying the fears of price increases that a considerable part of the public opinion has in the new Member States. It is also important to note that in the new Member States more financial transactions take the form of cash rather than electronic means of payment. One option to help the changeovers is the setting up of National Forums for the euro, under the responsibility of the minister of Finance. Moreover, the report supports the 'twinning' model whereby each new Member State is sponsored by a 'mentor' from one of the euro zone countries. Finally, your rapporteur believes that a short period of dual circulation is the best option for a successful changeover in the new countries.

This report also calls for a series of specific actions to foster acceptance of the euro:

- ❑ Investigation into the malpractices and instances of excessive rounding-up that occurred during the 2002 changeover;
- ❑ Specific opinion polls with SMEs to assess their level of acceptance of the currency, to be undertaken by the Commission;
- ❑ More 20 euro notes to be dispensed by ATMs instead of 50 euro ones in order to reduce the cash amounts shopkeepers have in their tills and thus diminish the risk of robbery;
- ❑ A study by the Commission on the excess of 500 euro notes in circulation, which could trigger risks as far as money laundering and crime is concerned;
- ❑ Comprehensive legislation by the Commission to create a true Single European Payments Area in Europe in order to reduce the high cost of cross-border retail payments;
- ❑ Warning to the Europol and the Member States' police on the risks to counterfeiting of the new generation of banknotes.

ELJÁRÁS

Cím	Az euróra és a Gazdasági és Monetáris Unióra vonatkozó információs és kommunikációs stratégia megvalósítása			
Eljárási szám	2005/2078(INI)			
Eljárási Szabályzatra való hivatkozás	45. cikk			
Illetékes bizottság Az engedély plenáris ülésen való bejelentésének dátuma	ECON 9.06.2005			
A véleménynyilvánításra felkért bizottság(ok) A plenáris ülésen való bejelentés dátuma	CULT 9.6.2005			
Nem nyilvánított véleményt A határozat dátuma	CULT 24.5.2005			
Megerősített együttműködés A plenáris ülésen való bejelentés dátuma				
A jelentésben szereplő állásfoglalási indítvány(ok)				
Előadó(k) A kijelölés dátuma	Jules Maaten 21.9.2004			
Korábbi előadó(k)				
Vizsgálat a bizottságban	14.3.2005	18.4.2005	23.5.2005	15.6.2005
Az elfogadás dátuma	15.6.2005			
A zárószavazás eredménye	mellette:	35		
	ellene:	2		
	tartózkodás:	0		
A zárószavazáson jelen lévő képviselők	Pervenche Berès, Sharon Margaret Bowles, Udo Bullmann, Ieke van den Burg, David Casa, Paolo Cirino Pomicino, Jan Christian Ehler, Elisa Ferreira, Jean-Paul Gauzès, Robert Goebbels, Gunnar Hökmark, Benoît Hamon, Karsten Friedrich Hoppenstedt, Sophia in 't Veld, Othmar Karas, Piia-Noora Kauppi, Wolf Klinz, Guntars Krasts, Enrico Letta, Gay Mitchell, Cristobal Montoro Romero, Alexander Radwan, Bernhard Rapkay, Eoin Ryan, Antolín Sánchez Presedo, Margarita Starkevičiutė, Ivo Strejček, John Whittaker			
A zárószavazáson jelen lévő póttagok	Pilar del Castillo Vera, Jorgo Chatzimarkakis, Mia De Vits, Satu Hassi, Ján Hudacký, Syed Saleh Kamall, Jules Maaten, Tobias Pflüger			
A zárószavazáson jelen lévő póttagok a 178. cikk (2) bekezdése szerint	Antonio Masip Hidalgo			
Benyújtás dátuma – A6	20.6.2005	A6-0197/2005		